

og brug er indstillet fra dets ophør om aftenen til dets begyndelse om morgenen.

I forslaget under nr. 8 foreslås der indført forbud mod, at en hund til stadighed holdes bundet. Som en naturlig følge heraf foreslås ordene „eller forsvarligt bundet“ udeladt.

Efter henstilling fra Foreningen af politimestre i Danmark foreslås det endvidere af retstekniske grunde at erstatte den ubestemte angivelse af det tidsrum, i hvilket hundene skal føres i bånd eller holdes indelukket, med en mere nøjagtig tidsangivelse.

Til nr. 5.

I § 10, stk. 4, bestemmes, at uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse påhviler det i tiden fra 15. marts til 15. september besidderen af en hund at drage omsorg for, at den ikke strejfer om.

Af de af justitsministeriet indhentede statistiske oplysninger for årene 1951-56 fremgår, at der i den nævnte periode skete ca. 2 600 overfald uden for byer og områder med bymæssig bebyggelse. Ca. 1 500 eller 58 pct. foregik i perioden 15. marts-15. september og ca. 1 100 eller 42 pct. i perioden 15. september-15. marts.

Som et led i bestræbelserne for at formindske antallet af overfald foreslås forbudet mod omstrejfnings udvidet til at gælde hele året.

Til nr. 6.

I en række politivedtægter findes bestemmelser om, at løsgående glubske hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser, såfremt politiet meddeler tilladelse dertil. Det tilføjes oftest, at pladsen skal holdes indhegnet og lukket, således at hunden ikke kan slippe ud, og at det ved tydelige opslag uden for pladsen på de steder, politiet bestemmer, skal tilkendegives, at der holdes en løsgående hund på pladsen, og til hvilke tider den er løsgående.

Efter justitsministeriets opfattelse er der ikke trang til at løse disse spørgsmål forskelligt for de forskellige politikredse, og der foreslås derfor indsat en bestemmelse i loven om, at løsgående glubske hunde kun må anvendes til bevogtning af pladser med politiets tilladelse. Ved meddelelse af tilladelse kan politiet herefter stille de fornødne vilkår med hensyn til pladsens indhegning, skiltning og lignende.

Til nr. 8.

I § 12 bestemmes, at enhver, der holder lænkehund, er pligtig at drage omsorg for, at den får forsvarlig rogt og pleje, at dens lænke er mindst 3 m lang, at hundehuset yder tilstrækkelig værn

mod regn, blæst og kulde, og at det er rummeligt og så højt, at hunden kan stå oprejst.

Herudover har bestemmelsen i lovens § 9 betydning for lænkehunde. Ifølge denne bestemmelse er det forbudt at holde hund på steder, hvor der ikke er beboelse, såsom i kolonihaver, medmindre politiet meddeler tilladelse dertil. Sådan tilladelse må kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt, og tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages.

Endvidere vil de almindelige bestemmelser om straf for mishandling af og uforsvarlig behandling af dyr i dyreværnsloven af 27. maj 1950 kunne anvendes på lænkehunde.

I en henvendelse fra „Hunde-Journalen“ og „Se og Hør“, der er ledsaget af 40 377 underskrifter, foreslås der i overensstemmelse med en af „World Federation for the Protection of Animals“ vedtaget resolution indført et fuldstændigt forbud mod at holde lænkehunde, således at der i en overgangsperiode på 3 år indtil forbudets ikrafttræden indføres pligt til at røre lænkehunde i det mindste 1 time 2 gange daglig. Når man ikke finder de gældende regler tilstrækkelige, skyldes det, at man mener, at en vedvarende lænkning er så direkte stridende mod hundens natur, at den efter længere tids lænkning ofte vil være forandret psykisk, således at den er nervøs, bidsk og mistroisk eller måske modsat helt apatisk og sløv. Dette — siges det — fører til, at lænkehunde i mange tilfælde må aflives på grund af sindssyge.

Justitsministeriet har ment at burde tage denne henvendelse til følge. Imod et forbud taler ganske vist hensynet til at hindre hundens overfald på sagesløse personer, andre husdyr og vildt. Dette hensyn har fundet udtryk i hundelovens § 10, stk. 3, hvorefter en række nærmere angivne hunderacer, som f. eks. schæferhunde, dobermannpinschere, rottweilere samt andre større hunde, som kan sidestilles med de i paragraffen angivne hundracer, på landet skal føres i bånd eller holdes indelukket eller forsvarligt bundet i den tid, hvor det udendørs arbejde normalt er indstillet. Samme hensyn ligger bag § 13, stk. 2, hvorefter politiet i tilfælde, hvor en hund, som tidligere har forårsaget skade, påny volder skade, skal pålægge besidderen at lade hunden dræbe, når den ikke bestandig holdes bundet eller indelukket eller forsynet med mundkurv. Et forbud mod at holde hunde bundet vil også vanskeliggøre gennemførelsen af det under nr. 5 omtalte forbud mod hundens omstrejfnen. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet disse modhensyn afgørende, idet man har ment, at det vil være muligt ved andre foranstaltninger end